ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ PIETER VERLOREN VAN THEMAAT ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 29 ΙΟΥΝΙΟΥ 1982 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Εἰσαγωγή

Ἡ ὑπόθεση, ἐπί τῆς ὁποίας ὑποβάλλω σήμερα τίς προτάσεις μου, ἀφορᾶ τήν τρίτη διαφορά μεταξύ Ἐπιτροπῆς καί Συμβουλίου πού τό Δικαστήριο καλεῖται νά ἐπιλύσει σχετικά μέ τήν δυνατότητα πού προβλέπει τό ἄρθρο 65 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως νά ἀναπροσαρμόζονται ἐτησίως οἱ ἀποδοχές καί οἱ συντάξεις τῶν ὑπαλλήλων καί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων. Ἐπί τῶν δύο προηγουμένων διαφορῶν ἔχετε ἐκδώσει τίς ἀποφάσεις στίς ὑποθέσεις 81/72 (Recueil 1973, σ. 575) καί 70/74 (Recueil 1975, σ. 795). Ἀναφέρω ἐν συντομία ὅτι ἡ πρώτη ἀπόφαση καθιέρωσε τήν σημαντική ἀρχή κατά τήν ὁποία, ὅταν τό Συμβούλιο, στό πλαίσιο τῶν ἐξουσιῶν πού τοῦ παρέχει τό ἄρθρο 65 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἀναλαμβάνει τήν ὑποχρέωση νά τηρεῖ ἐπί μία καθορισμένη περίοδο ὁρισμένα γενικά κριτήρια γιά τήν ἐτήσια ἀναπροσαρμογή, ὁ κανόνας τῆς προστασίας τῆς δικαιολογημένης ἐμπιστοσύνης πού δύνανται νά ἐπικαλοῦνται οἱ διοικούμενοι σημαίνει ὅτι τό Συμβούλιο ὀφείλει νά τηρεῖ τίς ὑποχρεώσεις αὐτές (σκέψεις 8, 9 καί 10).

Ἐπρόκειτο τότε περί μιᾶς ἀποφάσεως τῆς 21ης Μαρτίου 1972 μέ τήν ὁποία τό Συμβούλιο ἐδεσμεύθη γιά τρία ἔτη. Στήν προκειμένη ὑπόθεση ἐφαρμόζεται ἡ μέθοδος ἀναπροσαρμογῆς πού ἀπεφάσισε τό Συμβούλιο στίς 29 Ἰουνίου 1976. Βάσει τοῦ γράμματος καί τοῦ πνεύματος τῆς γενικῆς ἀρχῆς πού καθιερώσατε τότε, ἡ ἀρχή αὐτή πρέπει νά ἐφαρμόζεται, ὅμως ἐπίσης, κατά τήν ἐξέταση τῶν κανονισμῶν πού ἐξέδωσε τώρα τό Συμβούλιο. Ὡς πρός τό σημεῖο αὐτό, ἀποκτᾶ ἰδιαίτερη σημασία ἡ βασική ἀρχή πού διέπει τήν νέα μέθοδο, δηλαδή ἡ ἀρχή σύμφωνα μέ τήν ὁποία τό σύστημα ἀναπροσαρμογῆς τῶν ἀποδοχῶν ἐντάσσεται στό πλαίσιο μιᾶς πολιτικῆς πού ἀποβλέπει νά ἐξασφαλίσει μεσοπροθέσμως τήν παράλληλη ἐξέλιξη τῶν ἀποδοχῶν τῶν κοινοτικῶν ὑπαλλήλων καί τοῦ μέσου ὅρου τῶν μισθῶν τῶν διαφόρων κατηγοριῶν τῶν ἐθνικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

Οἱ προσβαλλόμενοι κανονισμοί τοῦ Συμβουλίου 187/81 (ΕΕ L 21, 1981, σ. 18) καί 397/81 (ΕΕ L 46, 1981, σ. 1) ἐμφανίζουν ὅμως μία διαφορά πρός τά κάτω, ἀρκετά αἰσθητή, τῆς μέσης ἐξελίξεως τῶν μισθῶν τῶν διαφόρων κατηγοριῶν ἐθνικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἡ ὁποία παρετηρήθη κατά τήν περίοδο ἀναφορᾶς. Ἡ διαφορά αὐτή εἶναι σχετικῶς ἀσήμαντη γιά τούς ὑπαλλήλους μέ τίς χαμηλότερες ἀποδοχές. Ἐφαρμόζοντας ἕνα σύστημα πού στίς Κάτω Χῶρες συνηθίζουμε νά τό ὀνομάζουμε σύστημα τῶν «centen in plaats van procenten» [2], ὅλοι οἱ ἄλλοι μισθοί ηὐξήθησαν κατά τό ἴδιο καθαρό ποσό τῶν 1 107 βελγικῶν φράγκων μηνιαίως. Ἀποτέλεσμα τοῦ συστήματος γιά ὅλους τούς ὑπαλλήλους πού ἀπολαύουν ὑψηλοτέρων ἀποδοχῶν εἶναι ὅτι τό ποσοστό αὐξήσεως εἶναι γι' αὐτούς σαφῶς χαμηλότερο. Ἡ μέση συνολική αὔξηση πού παρεχωρήθη ἀνέρχεται σέ 1,5 % σέ σχέση πρός αὔξηση 3,3 % πού παρετηρήθη κατά τήν περίοδο ἀναφορᾶς γιά τούς ἐθνικούς δημοσίους ὑπαλλήλους. Ἔτσι, ἡ μισθολογική πολιτική πού στηρίζεται στούς ἐν λόγω κανονισμούς προεκάλεσε ἐκτροπή ἀπό τήν πολιτική πού εἶχε ἀσκηθεῖ ἀπό τό 1966 καί ἡ ὁποία ἀπέβλεπε ἀφ' ἑνός μέν, στήν διατήρηση τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως ἀφ' ἑτέρου δέ, στήν καθιέρωση παραλ-

1 — Μετάφραση ἀπό τά ὁλλανδικά.

2 — Σ.τ.μ.: τῶν «ἑκατό ἀντί ἐπί τοῖς ἑκατό».

λήλου ἐξελίξεως τῶν αὐξήσεων τῶν πραγματικῶν εἰσοδημάτων σέ σχέση πρός τούς ἐθνικούς δημοσίους ὑπαλλήλους. Οἱ προσβαλλόμενοι κανονισμοί δέν τηροῦν κανένα ἀπό τούς δύο αὐτούς στόχους. Γιά περισσότερες λεπτομέρειες ἐπί τοῦ ἱστορικοῦ τῆς διαφορᾶς, πού ἐξέθεσα πολύ συνοπτικῶς, παραπέμπω στήν ἔκθεση γιά τήν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτηση.

Ἐξετάζοντας τήν ὑπόθεση αὐτή, θά ἤθελα νά παρατηρήσω κατ' ἀρχάς ὅτι, κατά τήν γνώμη μου, ἡ ἀλλαγή πού ἐπῆλθε στήν οἰκονομική κατάσταση εἶναι δυνατό νά ἐπιβάλει, ἐπίσης, ἐκτροπή ἀπό τήν τάση συνεχοῦς αὐξήσεως τῶν πραγματικῶν εἰσοδημάτων καί νά ἐπιβάλει ἀκόμη καί μείωση τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως. Ἡ ἐξέλιξη πού παρατηρεῖται σήμερα σέ πολλά κράτη μέλη ἐπιβεβαιώνει τήν δυνατότητα αὐτή. Μία τέτοια ἐκτροπή, ὅμως, πρέπει νά σέβεται τίς ἐγγυήσεις πού παρέχει στό προσωπικό τῶν Κοινοτήτων ὁ κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί ἡ ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου τῆς 29ης Ἰουνίου 1976, προκειμένου νά μή δημιουργεῖ σύγκρουση πρός τήν ἀρχή πού θέσατε μέ τήν προαναφερομένη ἀπόφαση, τήν ἀρχή τῆς προστασίας τῆς δικαιολογημένης ἐμπιστοσύνης τῶν ἐνδιαφερομένων ὑπαλλήλων.

Ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ ὅτι ὁ προσβαλλόμενος κανονισμός παρεβίασε κατ' ἐπανάληψη τίς ἐγγυήσεις αὐτές. Προκειμένου νά παρουσιάσω σαφῶς τά σημεῖα πού θεωρῶ ἀποφασιστικά, θά συγκεντρώσω κατά κάποιο τρόπο τούς λόγους πού ἡ Ἐπιτροπή ἐπικαλεῖται ἐπ' αὐτοῦ. Ὅσον ἀφορᾶ τά ἐπιχειρήματα πού ἀνεπτύχθησαν ἀπό τήν Ἐπιτροπή καί τό Συμβούλιο ἐπί τῶν λόγων αὐτῶν, παραπέμπω — γιά νά εἶμαι σύντομος — στήν ἔκθεση γιά τήν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτηση.

2. Πρῶτος λόγος ἀκυρώσεως

Ἡ Ἐπιτροπή μέ τόν πρῶτο λόγο της ἐπικαλεῖται τήν παράβαση τοῦ ἄρθρου 65, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, καθ' ὅσον τό Συμβούλιο, πρός ὑποστήριξη τοῦ κανονισμοῦ 187/81 καί, κατά συνέπεια, πρός ὑποστήριξη τῶν διαφόρων διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ 397/81, ἔλαβε ὑπ' ὄψη τήν «ἐπιδείνωση τῆς γενικῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως στήν Κοινότητα κατά τήν περίοδο ἀναφορᾶς, πού ἀπορρέει ἰδίως ἀπό τήν αὔξηση τοῦ κόστους τῆς ἐνεργείας», ἐνῶ τό ἄρθρο 65, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τοῦ ἐπέβαλε νά προσαρμόσει τήν ἀπόφασή του περί ἀναπροσαρμογῆς τῶν ἀποδοχῶν καί συντάξεων πρός «τήν οἰκονομική καί κοινωνική πολιτική τῶν Κοινοτήτων» καί ὄχι πρός «τήν οἰκονομική κατάσταση».

Φρονῶ ὅτι ὁ πρῶτος αὐτός λόγος εἶναι βάσιμος καί ἀρκεῖ μόνος του νά ὁδηγήσει στήν ἀκύρωση τῶν προσβαλλομένων κανονισμῶν. Ἀνεξαρτήτως τῶν πολλῶν ἄλλων σοβαρῶν ἐπιχειρημάτων πού ἡ Ἐπιτροπή ἐπικαλεῖται γιά νά στηρίξει τόν λόγο αὐτό θά ἤθελα, ὡς πρός τό σημεῖο αὐτό, νά ἐπιστήσω τήν προσοχή στό γεγονός, ἰδίως ὅτι, κατά τήν γνώμη μου, ἡ ἐπιταγή τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, σύμφωνα μέ τήν ὁποία τό Συμβούλιο ὀφείλει νά ἀσκεῖ τήν πολιτική ἀναπροσαρμογῆς «στό πλαίσιο τῆς οἰκονομικῆς καί κοινωνικῆς πολιτικῆς τῶν Κοινοτήτων», συνιστᾶ πράγματι, σέ κατάσταση οἰκονομικῆς κρίσεως, σάν κι αὐτή πού διερχόμεθα σήμερα, τήν σταθερότερη ἐγγύηση τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως γιά τήν ἐξασφάλιση μιᾶς ἰσορροπημένης πολιτικῆς στόν τομέα αὐτό. Ἀκριβῶς σέ κατάσταση κρίσεως πού ἐπιβάλλει ὁρισμένες παρεκκλίσεις ἀπό τήν πολιτική, ἡ διάταξη αὐτή ἐξασφαλίζει ὅτι οἱ ἐπιβαρύνσεις πού ὀφείλονται στίς παρεκκλίσεις αὐτές δέν ἐπιπίπτουν μονομερῶς καί δυσαναλόγως στό προσωπικό τῶν Κοινοτήτων. Ὀρθῶς, ἄρα, κατά τήν γνώμη μου, ἡ Ἐπιτροπή σημείωσε ὅτι τό γράμμα καί τό πνεῦμα τῶν ἐν λόγω διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ἀντιτίθενται στό ὅτι ἡ «οἰκονομική καί κοινωνική *πολιτική* τῶν Κοινοτήτων» θεωρεῖται ταυτόσημη πρός τήν *«οἰκονομική κατάσταση* στήν Κοινότητα». Ἀλλιῶς, ἡ ὑποχρέωση αὐτή πού ἐπιβάλλει ὁ κανονισμός ὡς ἐγγύηση ὑπέρ

τῶν ὑπαλλήλων θά καταστεῖ χωρίς περιεχόμενο. Τόσο τό γράμμα ὅσο καί τό πνεῦμα τῆς ὑποχρεώσεως ὁδηγοῦν στήν ἑρμηνεία κατά τήν ὁποία, ἰδίως ἡ ἐπιβολή μειώσεως τῶν πραγματικῶν εἰσοδημάτων πρέπει, τουλάχιστον, νά συμβαδίζει πρός μία ὁδηγία ἤ ἔστω ρητή καί ἐπίσης πραγματική σύσταση πού νά ἀπευθύνεται στά κράτη μέλη, στό πλαίσιο τοῦ ἄρθρου 103 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, γιά νά υἱοθετήσουν παρόμοια πολιτική. Ἀπό τήν δικογραφία προκύπτει ἀρκούντως ὅτι δέν ἐτέθη ζήτημα τέτοιας ὁδηγίας ἤ συστάσεως. Ὡς πρός αὐτό, παραπέμπω στό παράρτημα I τοῦ ὑπομνήματος ἀντικρούσεως τοῦ Συμβουλίου καί στίς συμπληρωματικές παρατηρήσεις τίς ὁποῖες διετύπωσε ὁ ἐκπρόσωπός του κατά τήν προφορική διαδικασία κατόπιν ἐρωτήσεως πού τοῦ ὑπέβαλα. Ἡ ἀπόπειρα τοῦ Συμβουλίου νά ἐμφανίσει τούς ἴδιους τούς κανονισμούς ὡς συστάσεις, ὑπό τήν ἔννοια αὐτή, πρός τά Κράτη μέλη (δίδοντας τό παράδειγμα) πρέπει νά ἀπορριφθεῖ ἤδη βάσει τοῦ γράμματος καί τοῦ πνεύματος τοῦ ἄρθρου 65 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Ὡστόσο, βεβαίως, λόγω τοῦ χαμηλοῦ ὕψους τοῦ συνόλου τῶν μισθῶν πού καταβάλλουν οἱ Κοινότητες, οἱ ἰσχυρισμοί τοῦ Συμβουλίου πρέπει νά ἀπορριφθοῦν ἐπίσης ὡς ἀναξιόπιστοι. Ἡ πεῖρα δείχνει ὅτι ἡ ἐθνική μισθολογική πολιτική δέν δύναται νά κινηθεῖ μέσω ἑνός τόσο ἀσήμαντου παραδείγματος. Εἶναι γνωστό ὅτι ὑφίστανται σοβαρές ἀμφιβολίες ἀκόμη καί γιά τήν δυνατότητα χρησιμοποιήσεως τῶν μισθῶν τῶν ἐθνικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, τῶν ὁποίων τό συνολικό ποσό εἶναι πολύ σημαντικότερο, ὡς ἀποφασιστικοῦ δείκτου προσανατολισμοῦ στόν τομέα τῆς μισθολογικῆς πολιτικῆς.

3. Ὁ δεύτερος, τρίτος, τέταρτος καί πέμπτος λόγος

Ἡ Ἐπιτροπή στόν δεύτερο λόγο της ἐπικαλεῖται τήν «παράβαση τοῦ ἄρθρου 65, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, κατά τό ὅτι οἱ προσβαλλόμενοι κανονισμοί, προβαίνοντας ἀπό 1ης Ἰουλίου 1980 σέ μείωση τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως τῶν κοινοτικῶν ὑπαλλήλων, ἀντίκεινται πρός τήν μισθολογική πολιτική πού ἠκολουθήθη κατά τήν περίοδο ἀναφορᾶς Ἰουλίου 1979-Ἰουνίου 1980 στίς δημόσιες ὑπηρεσίες τῶν Κρατῶν μελῶν, ἐνῶ ἡ ἐν λόγω διάταξη τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ὑποχρεώνει τό Συμβούλιο νά λαμβάνει ὑπ' ὄψη τήν ἐνδεχομένη αὔξηση μισθῶν στίς δημόσιες ὑπηρεσίες».

Λαμβανομένης ὑπ' ὄψη τῆς ἀποφάσεως τοῦ 1973 τήν ὁποία ἀνέφερα, θεωρῶ σκόπιμο νά ἐξετάσω τόν λόγο αὐτό σέ συνάρτηση πρός τούς τρεῖς ἑπόμενους λόγους. Πράγματι, οἱ λόγοι αὐτοί, τῶν ὁποίων τό πλῆρες κείμενο περιέχεται στήν ἔκθεση γιά τήν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτηση καί στήν ὁποία παραπέμπω, ἐνισχύουν σαφῶς τόν δεύτερο λόγο. Ὁ τρίτος λόγος ἐπικαλεῖται στό σημεῖο αὐτό τήν ὑποτιθεμένη δημιουργία ἑνός ἐθιμικοῦ δικαίου πού ἐπιβάλλει νά προστατεύεται ἡ διατήρηση τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως κατά τίς ἀναπροσαρμογές καί ἔπειτα, ἐπίσης, ἡ ἀγοραστική δύναμη νά ποικίλλει ἀνάλογα πρός τήν αὔξησή της ἐπί ἐθνικοῦ ἐπιπέδου ὅσον ἀφορᾶ ἰδίως τήν ἀγοραστική δύναμη τῶν ἐθνικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων. Θεωρῶ ὅτι ὁ λόγος, αὐτός καθ' ἑαυτός, δέν εἶναι ἰσχυρός ἔστω διότι στό πλαίσιο *μιᾶς εὐρύτερης κοινοτικῆς πολιτικῆς,* μία οἰκονομική κρίση δύναται βεβαίως νά δικαιολογεῖ, ὅπως ἔχω ἤδη παρατηρήσει, κάποια μείωση τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως. Θεωρῶ ὅτι τά ἐπιχειρήματα πού προέβαλε ἡ Ἐπιτροπή ἐπ' αὐτοῦ εἶναι σοβαρά μόνο κατά τό μέτρο πού ἀναφέρονται ἐπίσης στήν μέθοδο ἀναπροσαρμογῆς τήν ὁποία ἐθέσπισε τό Συμβούλιο τό 1976. Λαμβανομένης ὅμως ὑπ' ὄψη τῆς ἀποφάσεώς σας τοῦ 1973, τήν ὁποία ἔχω ἤδη ἀναφέρει κατ' ἐπανάληψη, ὁ τέταρτος λόγος ἔχει μεγαλύτερη βαρύτητα δεδομένου ὅτι ἀναφέρεται ἀπ' εὐθείας στήν ἀρχή πού εἴχατε τότε θέσει, δηλαδή τήν ἀρχή τῆς προστασίας τῆς ἐμπιστοσύνης πού ἐδημιουργήθη στούς διοικουμένους κατόπιν μιᾶς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου καί δικαιολογεῖται ἀπό τήν ἐν λόγω ἀπόφαση, δηλαδή ἐν προκειμένω, τῆς ἐμπιστοσύνης γιά τήν διατήρηση τῆς βασικῆς ἀρχῆς πού

καθιερώθη μέ τήν ἀναφερομένη ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου τοῦ 1976, δηλαδή τῆς ἀρχῆς τῆς παραλλήλου ἐξελίξεως τῶν μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων σέ κοινοτικό καί σέ ἐθνικό ἐπίπεδο. Μέ τόν πέμπτο λόγο ζητεῖται, ἐπίσης, νά ἀναγνωρισθεῖ ἡ παραβίαση τῆς μεθόδου τοῦ Ἰουνίου 1976 καί τῆς ἐμπιστοσύνης πού ἐδημιουργήθη, ἀλλά, τήν φορά αὐτή, λόγω τοῦ ὅτι τά πρῶτα τρία κριτήρια — πού στηρίζονται στήν βασική ἀρχή τῆς παραλλήλου ἐξελίξεως τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως — παραμερίσθησαν γιά νά ὑπερισχύσει τό τέταρτο κριτήριο, ὑπό ἐσφαλμένες κατά νόμο προϋποθέσεις. Ὡς πρός τό σημεῖο αὐτό, ἀναφέρω ὅτι τό τέταρτο κριτήριο τῆς μεθόδου τοῦ 1976 ἀφορᾶ τούς γενικούς μακροοικονομικούς δεῖκτες, κοινωνικῆς καί οἰκονομικῆς φύσεως, χαρακτηριστικούς τῆς οἰκονομικῆς καί κοινωνικῆς πολιτικῆς τῶν κρατῶν μελῶν, ὅπως τό ἀκαθάριστο ἐσωτερικό προϊόν κατά κεφαλή τοῦ ἐνεργοῦ πληθυσμοῦ καί τό σύνολο μισθῶν ἀνά μισθωτό στό σύνολο τῆς οἰκονομίας. Ὅσον ἀφορᾶ τό εἰδικό αὐτό κριτήριο, κατ' ἀρχάς τάσσομαι μέ τήν Ἐπιτροπή πού ὑποστηρίζει ὅτι πρέπει νά ἑρμηνεύεται στό πλαίσιο τῆς ὑποχρεώσεως πού ἐπιβάλλει ὁ κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἡ πολιτική ἀναπροσαρμογῆς πρέπει νά ἐντάσσεται στό πλαίσιο τῆς οἰκονομικῆς καί κοινωνικῆς πολιτικῆς τῶν Κοινοτήτων». Μόνον στό πλαίσιο μιᾶς εὐρύτερης κοινοτικῆς πολιτικῆς προσαρμογῆς τῶν κατευθύνσεων εἶναι ἐνδεχομένως δυνατό νά κριθεῖ ἀναγκαῖο ὅτι οἱ δεῖκτες πού δέν ἀναφέρονται ρητῶς στό τέταρτο κριτήριο δύνανται ἐπίσης νά παρέχουν χρήσιμες ἐνδείξεις γιά τόν καθορισμό τῆς μισθολογικῆς πολιτικῆς πού πρέπει νά ἀκολουθηθεῖ ἔναντι τῶν κοινοτικῶν ὑπαλλήλων, δεῖκτες οἱ ὁποῖοι δύνανται ἐν μέρει νά ἀντισταθμίζουν τό ἀποτέλεσμα τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἄλλων κριτηρίων τῆς μεθόδου τοῦ 1976. Ἐν προκειμένω γίνεται λόγος γιά *μερική* ἀντιστάθμιση διότι θεωρῶ, ὅπως καί ἡ Ἐπιτροπή, ὅτι τό κριτήριο αὐτό, ὅπως ἀκριβῶς τά ἄλλα κριτήρια τῆς μεθόδου τοῦ 1976 — ἐλλείψει βεβαίως αὐτῆς τῆς εὐρύτερης πολιτικῆς προσαρμογῆς — πρέπει νά ἑρμηνεύεται στό πλαίσιο τῆς προαναφερομένης βασικῆς ἀρχῆς τῆς μεθόδου αὐτῆς, δηλαδή στό πλαίσιο τῆς μεσοπροθέσμου ἐξασφαλίσεως τῆς παραλλήλου ἐξελίξεως τῶν μισθῶν τῶν ἐθνικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καί τῶν κοινοτικῶν ὑπαλλήλων, ἐνῶ τό Συμβούλιο ἑρμηνεύει στενότερα τήν τελευταία περίοδο τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 65 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἡ ὁποία εἶναι δεσμευτική γιά τό Συμβούλιο. Ἔτσι, τελικῶς, ἐπίσης ὁ πέμπτος αὐτός λόγος συνδέεται ἄμεσα μέ τόν δεύτερο λόγο.

Ἐάν ἐξετάσω τώρα ὁμοῦ τούς τέσσερις προαναφερομένους λόγους, πρέπει νά ἀρχίσω ἀπορρίπτοντας τό ἐπιχείρημα τοῦ Συμβουλίου πού συνάγει ἀπό τό γράμμα τοῦ ἄρθρου 65 καί σύμφωνα μέ τό ὁποῖο τό Συμβούλιο ἁπλῶς ὀφείλει νά «λάβει ὑπ' ὄψη» τήν ἐξέλιξη τῶν ἐθνικῶν μισθῶν χωρίς νά πρέπει νά τούς ἀποδώσει ἀποφασιστική σημασία. Πράγματι, ἡ προαναφερθεῖσα γενική ἀρχή τῆς μεθόδου τοῦ 1976 ἑρμηνεύει τήν ἐν λόγω ὑποχρέωση πού ἐπιβάλλει ὁ κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως μέ τήν ἔννοια μιᾶς *ἐγγυήσεως* τῆς παραλλήλου μεσοπροθέσμου ἐξελίξεως.

Ὀρθῶς, βεβαίως, τό Συμβούλιο ὑποστηρίζει στήν ἀνταπάντησή του ὅτι ἡ ἀρχή αὐτή τῆς παραλλήλου ἐξελίξεως, ἡ ὁποία προβλέπεται στή μέθοδο τοῦ 1976, δέν σημαίνει αὐτόματη ἀναπροσαρμογή. Αὐτό προκύπτει ἤδη ἀπό τήν διαφορετική βαρύτητα πού δύνανται νά ἔχουν γιά τό Συμβούλιο τά διάφορα εἰδικά κριτήρια τῆς μεθόδου σταθμίζοντάς τα μέ σχολαστικότητα. Ὀρθῶς, ἐπίσης ὡς πρός τό σημεῖο αὐτό, τονίζει τίς διαφορές πού ὑφίστανται σέ σύγκριση μέ τήν μέθοδο τοῦ 1972. Τό σημαντικότερο, ἐν τούτοις, εἶναι ἡ διαπίστωση ὅτι μία ἑρμηνεία τοῦ συνόλου τῶν εἰδικῶν κριτηρίων τῆς μεθόδου τοῦ 1976, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ σέ ἀποτέλεσμα ἀντίθετο πρός τήν ἐξέλιξη τῶν

μισθῶν τῶν ἐθνικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων κατά τήν περίοδο ἀναφορᾶς, ἐξέλιξη πού κρίνεται καθοριστική ἐν ὄψει τῆς μεθόδου αὐτῆς, δύσκολα συμβιβάζεται πρός τήν βασική ἀρχή τῆς μεθόδου.

Τό Συμβούλιο πιστεύει τό ἀντίθετο καί τονίζει ὅτι ἡ βασική ἀρχή ἐγγυᾶται τήν παράλληλη ἐξέλιξη μόνον μεσοπροθέσμως. Ἔτσι θά ἀπεκλείετο ἡ ἀνά ἔτος συγκεκριμενοποίησή της καί ἡ παράλληλη ἐξέλιξη θά ἐξησφαλίζετο μία φορά ἀνά πενταετία, δηλαδή στό μέλλον. Καθώς στήν προκειμένη περίπτωση πρόκειται γιά τήν τελευταία ἐφαρμογή τῆς μεθόδου τοῦ 1976, ἡ ἑρμηνεία αὐτή ἀφαιρεῖ ἀπό τήν μέθοδο τόν χαρακτήρα της νά διαφυλάσσει δικαιώματα. Ὡς γνωστό, ἡ μέθοδος — συμπεριλαμβανομένης καί τῆς προαναφερθείσης βασικῆς της ἀρχῆς — ἤδη ἀντικατεστάθη ἐν τῷ μεταξύ ἀπό μία ἄλλη μέθοδο ἀναπροσαρμογῆς. Πρέπει, ἐν τούτοις, νά δοθεῖ ἡ ἴδια μεγάλη σημασία στό γεγονός ὅτι τά πρῶτα τρία εἰδικά κριτήρια τῆς μεθόδου καθιστοῦν ἐμφανές ὅτι ἡ μέθοδος πρέπει νά ἐφαρμόζεται κάθε φορά βάσει τῶν προηγουμένων ἐξελίξεων στά κράτη μέλη. Δέν δύνανται, ἐπομένως, νά ληφθοῦν στό ἑξῆς ὑπ' ὄψη μεσοπρόθεσμες ἐξελίξεις, ἀφ' ἑνός μέν, βάσει σκέψεων σχετικῶν μέ τήν ἀσφάλεια τοῦ δικαίου καί τήν διαφύλαξη τῶν δικαιωμάτων, ἀφ' ἑτέρου δέ, βάσει τοῦ σαφοῦς συστήματος τῆς μεθόδου, μόνον κατά τό μέτρο πού ἀναφέρονται στό παρελθόν. Ἔτσι, εἶναι δυνατό, παραδείγματος χάρη, νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη μία ἄνοδος τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Κοινοτήτων κατά τά πέντε παρελθόντα ἔτη ἡ ὁποία ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ὑστέρων ὑπερβολική σέ σχέση πρός τήν ἐξέλιξη τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐθνικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων. Θά ἦταν δυνατό νά συναχθεῖ ἀπό τά στοιχεῖα πού ἀναφέρονται στήν σελίδα 9 τῆς ἐκθέσεως γιά τήν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτηση ὅτι μεταξύ 1975 καί 1979 ἐνεφανίσθη πράγματι μία τέτοια διαφορά τῆς τάξεως τοῦ 0,4 % σέ ὄφελος τοῦ προσωπικοῦ τῶν Κοινοτήτων καί τό Συμβούλιο εἶχε τότε, πράγματι, δυνηθεῖ νά ἐπανορθώσει τήν διαφορά αὐτή μέ τήν ἀπόφασή του περί ἀναπροσαρμογῆς γιά τό ἔτος 1980.

Δέν μοῦ ἀπομένει παρά νά ἐξετάσω κατά πόσο ἡ ἐφαρμογή τοῦ ἤδη ἀναφερθέντος τετάρτου κριτηρίου τῆς μεθόδου τοῦ 1976 θά ἠδύνατο νά ὁδηγήσει σέ διαφορετικό συμπέρασμα. Ὡς πρός τό σημεῖο αὐτό, ἐνδείκνυται ἡ ἀναφορά τῆς τρίτης, ἰδίως αἰτιολογικῆς σκέψεως τοῦ προσβαλλομένου κανονισμοῦ 187/81. Ἡ διατύπωσή της ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἐκτιμώντας ὅτι τό νά ληφθεῖ ὑπόψη ἡ ἐξέλιξη τοῦ κόστους τῆς ζωῆς καί τῶν πραγματικῶν εἰσοδημάτων τῶν ἐθνικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων πρέπει νά μετριασθεῖ διά τῆς ἐφαρμογῆς γενικῶν παραγόντων οἰκονομικῆς καί κοινωνικῆς φύσεως· ὅτι πρός τόν σκοπό αὐτόν πρέπει νά ληφθεῖ ὑπόψη ἡ ἐπιδείνωση τῆς γενικῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως στήν Κοινότητα κατά τήν περίοδο ἀναφορᾶς πού ἀπορρέει ἰδίως ἀπό τήν αὔξηση τοῦ κόστους τῆς ἐνεργείας· ὅτι πάντως στήν κατάσταση αὐτή πρέπει νά ληφθοῦν ὑπόψη οἱ ὑπάλληλοι καί λοιπό προσωπικό τῶν ὁποίων ἡ ἀμοιβή εἶναι ἡ περισσότερο χαμηλή καί τῶν ὁποίων πρέπει νά διατηρηθεῖ ἡ ἀγοραστική δύναμη·

ὅτι ὡς ἐκ τούτου πρέπει νά χορηγηθεῖ στό προσωπικό αὐτό ἡ προταθεῖσα ἀπό τήν Ἐπιτροπή αὔξηση, ἐνῶ θά χορηγηθεῖ στούς ἄλλους ὑπαλλήλους καί λοιπό προσωπικό ἡ ἴδια αὔξηση σέ ἀπόλυτο ἀξία·

ἐκτιμώντας ὅτι ἡ πρόταση τῆς ὁποίας ἐπελήφθη τό Συμβούλιο ἀφορᾶ ἐπίσης διάφορες ἀποζημιώσεις καί ἐπιδόματα, τό ὕψος τῶν ὑπαρχουσῶν συντάξεων, ἡ προσαρμογή τῶν διορθωτικῶν συντελεστῶν πού ἐφαρμόζονται στούς διαφόρους τόπους προσλήψεων, καθώς καί τῶν διορθωτικῶν συντελεστῶν πού ἐφαρμόζονται γιά τήν ἀμοιβή τῶν προσώπων πού ἀναφέρονται στό ἄρθρο 2 τοῦ κανονισμοῦ (Εὐρατόμ/ΕΚΑΧ/ΕΟΚ) ἀριθ. 160/81· ὅτι πρέπει συνεπῶς νά υἱοθετηθοῦν αὐτά τά στοιχεῖα.»

Στό σημεῖο αὐτό πρέπει ἐπίσης νά σημειώσω, πρῶτον, ὅτι τό τέταρτο κριτήριο τῆς μεθόδου τοῦ 1976 ἀναφέρεται, κι αὐτό

ἐπίσης, προφανῶς, στήν ἐξέλιξη τῶν ἐν λόγω μακροοικονομικῶν δεικτῶν κατά τήν διάρκεια τῆς ἐξεταζομένης περιόδου ἀναφορᾶς. Κατά τήν προφορική διαδικασία, ἡ Ἐπιτροπή ἀνέφερε καί πάλι ὅτι, σύμφωνα μέ τό παράρτημα 3 τῆς ἀπαντήσεώς της, καί οἱ δεῖκτες αὐτοί, ἐπίσης, ἦσαν θετικοί καί ὅτι ἔστω γιά τόν λόγο αὐτό δέν ἠδύναντο νά δικαιολογήσουν μία μείωση τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν Κοινοτήτων, ἐφ' ὅσον τά πρῶτα τρία κριτήρια παρουσίαζαν, ὁμοίως, μία θετική ἐξέλιξη. Τό Συμβούλιο ὑπεστήριξε, ἀντιθέτως, ὅτι δέν ὄφειλε νά λάβει ἀποκλειστικῶς ὑπ' ὄψη τούς δεῖκτες πού ἀναφέρονται ρητῶς στό τέταρτο κριτήριο, ἀλλά ὅτι ἠδύνατο, ἐπίσης, νά περιλάβει στήν ἀνάλυσή του καί ἄλλα μακροοικονομικά δεδομένα. Κατ' ἀρχήν, ἀποδέχομαι τήν ἄποψη αὐτή, ἀλλά ἔχω ἤδη προηγουμένως ἐπιστήσει τήν προσοχή στό γεγονός ὅτι ἡ ἄποψη δέν δύναται νά γίνει δεκτή, ἐν ὄψει τῆς τρίτης περιόδου τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 65 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, παρά μόνον ἄν τά συμπεράσματα πού ἀντλοῦνται ὑπέρ κάποιας προσαρμογῆς ἐντάσσονται στό πλαίσιο μιᾶς εὐρύτερης κοινοτικῆς πολιτικῆς προσαρμογῆς τῶν κατευθύνσεων θεσπιζομένης, ἰδίως, ὁάσει τοῦ ἄρθρου 103 τῆς συνθήκης ΕΟΚ. Ἡ εὐρύτερη πολιτική αὐτή προσαρμογῆς πρέπει τότε νά περιλαμβάνει, μεταξύ ἄλλων, ὁδηγίες ἤ τουλάχιστον σαφεῖς συστάσεις πρός τά κράτη μέλη προκειμένου νά ἀσκήσουν παρόμοια πολιτική πού νά τείνει στήν μείωση τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων. Ἐν πάση περιπτώσει ἐν ὅσω δέν τίθεται θέμα τέτοιας εὐρύτερης πολιτικῆς (ἔναντι τῆς) κρίσεως, ἡ ὁασική ἀρχή τῆς παραλλήλου ἐξελίξεως, πού καθιερώνει ἡ μέθοδος τοῦ 1976, διατηρεῖ τήν προτεραιότητα. Αὐτό συμβαίνει, ἰδίως, ὅταν κανένα ἀπό τά κριτήρια πού θέτει ρητῶς ἡ μέθοδος δέν δύναται νά δικαιολογεῖ ἐκτροπή τῆς μισθολογικῆς πολιτικῆς τῶν Κοινοτήτων, ὅπως αὐτή ἐφηρμόσθη.

Συνοψίζοντας, ἀφοῦ ἐξήτασα ἀπό κοινοῦ, ἰδίως, τόν δεύτερο, τέταρτο καί πέμπτο λόγο τῆς Ἐπιτροπῆς, θεωρῶ ὅτι καί αὐτοί εἶναι ὁάσιμοι καί ὅτι οἱ προσβαλλόμενοι κανονισμοί τοῦ Συμβουλίου πρέπει συνεπῶς νά κηρυχθοῦν ἄκυροι.

4. Ὁ ἕκτος καί ὁ ἕβδομος λόγος

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω διαπιστώσεων προχωρῶ στόν ἕκτο λόγο ὁ ὁποῖος ἔχει ἐπικουρικό χαρακτήρα. Ἐν ὄψει τῆς ὑποχρεώσεως αἰτιολογήσεως, τῆς ὁποίας γίνεται ἐπίκληση ὡς πρός τό σημεῖο αὐτό, περιορίζομαι στήν παρατήρηση ὅτι, κατά τήν γνώμη μου, θά ἔπρεπε νά προσαφθεῖ στό Συμβούλιο ὅτι αἰτιολόγησε πολύ συνοπτικῶς τήν προφανή ἐκτροπή τῆς προηγούμενης πολιτικῆς του ἀναπροσαρμογῆς, στήν ὁποία προέβη μέ τούς προσβαλλομένους κανονισμούς. Οἱ αἰτιολογικές σκέψεις τοῦ κανονισμοῦ 187/81 δέν δύνανται νά δημιουργήσουν τήν ἀναγκαία πεποίθηση γιά νά δημιουργηθεῖ ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ προσωπικοῦ στό ὅτι, κατά τήν προσαρμογή αὐτή, τό Συμβούλιο προέβη σέ σχολαστική καί ἰσόρροπη στάθμιση τοῦ συνόλου τῶν σχετικῶν κριτηρίων.

Ὁ ἕβδομος λόγος, ὡς γνωστό, στηρίζεται στήν παράβαση τοῦ ἄρθρου 65, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί στήν παραβίαση τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν ὑπαλλήλων καί τῆς ὑποχρεώσεως πού ἀπορρέει ἀπό τήν ἀρχή αὐτή νά τούς διασφαλίζεται, μέσω τῶν ἀποδοχῶν, μία ἰσοδύναμη ἀγοραστική δύναμη, ἀνεξαρτήτως τοῦ τόπου ὅπου ὑπηρετοῦν. Ἡ ἐν λόγω παραβίαση ἐξεδηλώθη μέ τόν ὁμοιόμορφο καθορισμό τῆς αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν καί συντάξεων ἀπό 1ης Ἰουλίου χωρίς νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη, ὡς πρός τούς ἰσχύοντες συντελεστές ἀναπροσαρμογῆς γιά τούς διαφόρους τόπους διορισμοῦ τῶν ὑπαλλήλων μέ

ὑψηλό ποσοστό πληθωρισμοῦ, πλήν τοῦ Βελγίου καί τοῦ Λουξεμβούργου, ἡ πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς περί ἀναπροσαρμογῆς τῶν συντελεστῶν αὐτῶν ἀπό 1ης Ἀπριλίου 1980.

Κατά τήν γνώμη μου, ὁ λόγος αὐτός εἶναι ἐπίσης βάσιμος καί θεωρῶ ὅτι στήν ἀπόφαση, τήν ὁποία καλεῖσθε νά ἐκδώσετε, θά ἔπρεπε νά περιληφθεῖ, ἐπί τοῦ σημείου αὐτοῦ, ρητή σκέψη τήν ὁποία θά δύναται τό Συμβούλιο νά λάβει ὑπ' ὄψη του κατά τήν ἀναθεώρηση τῶν κανονισμῶν αὐτῶν.

Συμφωνῶ, ἀσφαλῶς, ὅτι ἀπό τό ἄρθρο 65, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως δέν συνάγεται ἡ ὑποχρέωση ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ ἀνά τρίμηνο. Μία λογική ὅμως ἑρμηνεία τῆς διατάξεως αὐτῆς ὁδηγεῖ στό συμπέρασμα, ὅτι μόλις ἡ Ἐπιτροπή καταθέτει ἕνα σχέδιο περί ἀναπροσαρμογῆς τῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς, κατόπιν διαπιστώσεως αἰσθητῆς μεταβολῆς τοῦ κόστους ζωῆς, τό Συμβούλιο ὀφείλει νά λαμβάνει ἀνάλογη ἀπόφαση ἐντός προθεσμίας δύο μηνῶν. Ὅταν καί τό ἴδιο τό Συμβούλιο δέν δύναται νά ἀρνηθεῖ εὐλόγως μία τέτοια αἰσθητή μεταβολή τοῦ κόστους ζωῆς, ἡ ἀπόφαση εἶναι θετική καί ἔχει, κατά περίπτωση, ἀναδρομικό ἀποτέλεσμα ἀπό τῆς ἡμέρας διαπιστώσεως τῆς αἰσθητῆς μεταβολῆς. Ὅπως ἐπαναλαμβάνεται συνοπτικῶς καί στήν ἔκθεση γιά τήν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτηση, τό ἐτήσιο ποσοστό πληθωρισμοῦ στούς ἐν λόγω τόπους διορισμοῦ, πλήν τοῦ Βελγίου καί τοῦ Λουξεμβούργου, ἐκυμαίνετο μεταξύ 20 % καί 89 %. Δέν εἶναι λογικό, ἐνώπιον τέτοιων ποσοστῶν πληθωρισμοῦ — πού ὑπερβαίνουν αἰσθητῶς τά ποσοστά τοῦ Βελγίου καί τοῦ Λουξεμβούργου — νά μή γίνεται λόγος γιά αἰσθητή μεταβολή τοῦ κόστους ζωῆς στούς ἐν λόγω τόπους διορισμοῦ καί, ἐν προκειμένω, ἡ μή ἐφαρμογή συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς στό πλαίσιο αὐτό ἀπό 1ης Ἀπριλίου 1980 συνιστᾶ παράβαση τοῦ ἄρθρου 65, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, καθώς καί παραβίαση τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως ὅλων τῶν ὑπαλλήλων τῆς Κοινότητος ἀνεξαρτήτως τοῦ τόπου ὅπου ὑπηρετοῦν.

5. Ἀνακεφαλαίωση καί τελικό συμπέρασμα

Ἀνακεφαλαιώνω τήν γνώμη μου: ὁ πρῶτος, δεύτερος, τέταρτος, πέμπτος καί ἕβδομος λόγος τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐξεταζόμενοι ἀπό κοινοῦ, εἶναι βάσιμοι. Μία εὐρύτερη ἰδίως κοινοτική πολιτική προσαρμογῆς τῶν κατευθύνσεων θεσπιζομένη στό πλαίσιο τοῦ ἄρθρου 103 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, δύναται τό πολύ, βάσει τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 65 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, νά δικαιολογεῖ παρέκκλιση ἀπό τήν ἀρχή τῆς παραλλήλου ἐξελίξεως τῆς ἐθνικῆς καί τῆς κοινοτικῆς μισθολογικῆς πολιτικῆς ἔναντι τῶν ὑπαλλήλων, ἀρχή τήν ὁποία τό Συμβούλιο ἀνέλαβε νά τηρήσει στήν ἀπόφασή του τῆς 29ης Ἰουνίου 1976 περί τῆς μεθόδου, δίδοντας ἔτσι συγκεκριμένο ἀποτέλεσμα στήν τελευταία περίοδο τῆς διατάξεως αὐτῆς τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως [1]. Τό τέταρτο κριτήριο τῆς ἐν λόγω ἀποφάσεως περί τῆς μεθόδου, βάσει τοῦ σαφοῦς, ὡς πρός τό σημεῖο αὐτό, κειμένου τῆς προτελευταίας περιόδου τοῦ ἄρθρου 65, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, θά ἠδύνατο νά δικαιολογήσει παρέκκλιση ἀπό αὐτή τήν ἀρχή τῆς παραλλήλου ἐξελίξεως, τό πολύ, στό πλαίσιο μιᾶς εὐρύτερης πολιτικῆς προσαρμογῆς τῶν κατευθύνσεων, ὅπως ἀνέφερα [1]. Ἡ ἄρνηση τοῦ Συμβουλίου νά θέσει σέ ἰσχύ τούς διορθωτικούς συντελεστές ἀπό 1ης Ἀπριλίου 1980 γιά τούς τόπους διορισμοῦ ἐκτός τοῦ Βελγίου καί τοῦ Λουξεμβούργου, λαμβανομένης ὑπ' ὄψη τῆς αἰσθητῆς μεταβολῆς τοῦ κόστους ζωῆς πού ἐπῆλθε ἐκεῖ, ἀντιβαίνει, στό ἄρθρο 65, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί στήν ἀρχή τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τοῦ συνόλου τοῦ προσωπικοῦ τῶν Κοινοτήτων ἀνεξαρτήτως τοῦ τόπου διορισμοῦ.

1 — Δέν συντρέχει λόγος ἐν προκειμένω νά δοθεῖ ρητή ἀπάντηση στό ἐρώτημα ἂν ἡ ἀρχή αὐτή πρέπει νά τηρεῖται, ἀκόμη καί στό πλαίσιο μιᾶς εὐρύτερης πολιτικῆς προσαρμογῆς τῶν ἐπενδύσεων δυνάμει τῆς ἀρχῆς προστασίας τῆς δικαιολογημένης ἐμπιστοσύνης, ἐφ' ὅσον, ὅπως ἀνέφερα, δέν ἐτέθη θέμα τέτοιας εὐρύτερης πολιτικῆς προσαρμογῆς.

Ἀπό τήν ἀπάντηση τῆς Ἐπιτροπῆς καί τοῦ Συμβουλίου τῆς 27ης Μαΐου 1982, στό ἐρώτημα πού τούς ὑποβάλατε κατά τήν συνεδρίαση, σχετικῶς πρός τό θέμα τῶν ἐξόδων πού θά προκαλοῦσε ἡ ὁλική προσαρμογή τῶν κανονισμῶν πρός τίς προτάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς, προκύπτει ὅτι τά ἔξοδα θά ἀνήρχοντο σέ 6 850 940,27 εὐρωπαϊκές λογιστικές μονάδες (ΕΛΜ) γιά τό δεύτερο ἑξάμηνο τοῦ 1980. Ἐπί τοῦ θέματος, περιορίζομαι νά παρατηρήσω ὅτι ἄν καί ἡ ἀκύρωση τῶν προσβαλλομένων κανονισμῶν ἐπιφέρει, κατά τήν γνώμη μου, γενικές συνέπειες, πού εἶναι ἡ ἀναπροσαρμογή τῶν ἀποδοχῶν καί συντάξεων ἡ ὁποία καθίσταται ἀναγκαία μετά τήν ἀκύρωση, ἐν τούτοις ὅμως, δέν ἔχει, κατ' ἀνάγκη, ὡς ἀποτέλεσμα τόν προσδιορισμό τοῦ ἀκριβοῦς ὕψους τους. Ὅπως εἶχα ἤδη τήν εὐκαιρία νά παρατηρήσω, θά ἦταν δυνατό νά ληφθοῦν ἐδῶ ὑπ' ὄψη διιστάμενα ἀποτελέσματα ἀπό τά διάφορα εἰδικά κριτήρια πού ἀναφέρει ἡ μέθοδος τοῦ 1976. Βεβαίως, μία σχολαστική στάθμιση, ἄν δοθεῖ μεγαλύτερη βαρύτης σέ ὁρισμένα κριτήρια, ἔχει ἐπίσης ὡς συνέπεια νά αἰτιολογεῖ τήν ἐπιλογή αὐτή. Κατά τήν προφορική διαδικασία, ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐπίσης, ἀπαντώντας σέ ἐρώτηση τοῦ Δικαστηρίου, ἐδέχθη ὅτι ἡ ἀρχή τῆς παραλλήλου ἐξελίξεως δέν σημαίνει κατ' ἀνάγκη καί ἐντελῶς παράλληλη ἐξέλιξη τῆς ἐθνικῆς καί τῆς κοινοτικῆς μισθολογικῆς πολιτικῆς ἔναντι τῶν ὑπαλλήλων. Μόνον ἡ ἀνοδική τάση τῆς μισθολογικῆς πολιτικῆς τῶν ἐθνικῶν ἀρχῶν κατά τήν περίοδο ἀναφορᾶς πρέπει, ἐν πάση περιπτώσει, νά γίνεται σεβαστή. Ὡς πρός τήν φύση καί τό μέγεθος τῶν διαφορῶν, ἐμπειρογνώμων τῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας τῶν Κοινοτήτων παρέσχε διαφωτιστικές πληροφορίες κατά τήν προφορική διαδικασία, στίς ὁποῖες παραπέμπω.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω σκέψεων σᾶς προτείνω:

1. Νά ἀκυρώσετε τόν κανονισμό (Εὐρατόμ/ΕΚΑΧ/ΕΟΚ) 187/81 τοῦ Συμβουλίου τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου 1981 (ΕΕ L 21, 1981, σ. 18, ὅπως ἀντικατεστάθη ἀπό τό δημοσιευθέν στήν ΕΕ L 130 τῆς 16. 5. 1981, σ. 26 κείμενο).

2. Νά ἀκυρώσετε τά ἄρθρα 1, περίπτωση α, 2, περίπτωση α, 2, περίπτωση 6 καί τό ἄρθρο 11, παράγραφος 1, τοῦ συμπληρωματικοῦ κανονισμοῦ (Εὐρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ) 397/81 τοῦ Συμβουλίου τῆς 10ης Φεβρουαρίου 1981 (ΕΕ L 46, 1981, σ. 1, ὅπως ἀντικατεστάθη ἀπό τό δημοσιευθέν στήν ΕΕ L 130 τῆς 16. 5. 1981, σ. 29 κείμενο).

3. Νά ἀναγνωρίσετε, σύμφωνα μέ τό αἴτημα πού διετύπωσε ἡ Ἐπιτροπή καί σύμφωνα μέ τήν ἀπόφασή της στήν ὑπόθεση 81/72, ὅτι ὁ πρῶτος κανονισμός καθώς καί οἱ διατάξεις πού προανεφέρθησαν τοῦ δευτέρου κανονισμοῦ διατηροῦν τήν ἰσχύ τους μέχρι τῆς θέσεως ἐν ἰσχύι τῶν κανονισμῶν πού θά ἐπακολουθήσουν τῆς ἀποφάσεώς σας.

4. Κάθε διάδικος νά φέρει τά δικά του δικαστικά ἔξοδα, δεδομένου ὅτι κανείς ἀπό τούς διαδίκους δέν ὑπέβαλε αἴτημα περί ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 69, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας.